

COO
BOO

REZISTENCE

VERONICA ROTHOVÁ

COO
BOO

REZISTENCE

VERONICA ROTHOVÁ

Přeložila Radka Kolečáčová

Copyright © 2011 by Veronica Roth
Published by arrangement with HarperCollins *Children's* Books,
a division of HarperCollins Publishers
Translation © Radka Kolečáčová, 2012

ISBN 978-80-7447-170-4

*Nelsonovi,
pro kterého stálo za to riskovat*

Pravda, jako divoké zvíře, je tak silná, že se nenechá uvěznit v kleci.

Z manifestu frakce Uprímých

KAPITOLA 1

Probudím se s jeho jménem na rtech.

Will.

Ještě než otevřu oči, znovu jej spatřím, jak se hroutí k zemi. Mrtvý.

Mou vinou.

Tobias se ke mně sehne a stiskne mi levé rameno. Vlak kodrcá přes pražce a Marcus, Peter a Caleb už stojí u dveří. Zhluboka se nadechnu a zadržím dech ve snaze uvolnit tlak, který mi svírá hrud.

Před hodinou mi nic z toho, co se stalo, nepřipadalo skutečné. Teď už mi to skutečné připadá. Vydechnu, ale tlak na prsou nepovolí.

„Tris, jdeme,“ řekne Tobias a vyhledá můj pohled. „Musíme seskočit.“

Je moc velká tma, než abych viděla, kde jsme, ale když se chystáme vlak opustit, musíme být blízko oplocení. Tobias mi pomůže zvednout se na nohy a dovede mě k otevřeným dveřím.

Ostatní jeden po druhém seskakují: nejdřív Peter, po něm Marcus a potom Caleb. Chytím se Tobiasem. Ve dveřích nás ovane vítr, jako neviditelná ruka, která nás chce zatlačit zpátky do bezpečí.

Vrhneme se do tmy a tvrdě doskočíme. Náraz rozjitří ránu v mém prostřeleném rameni. Kousnu se do rtu, abych nevykřikla. Snažím se zjistit, kde je Caleb.

„Jsi v pořádku?“ zeptám se, když uvidím, jak sedí opodál na trávě a tře si koleno.

Přikývne. Popotáhne, jako by zadržoval pláč. Musím se odvrátit.

Dopadli jsme do trávy u oplocení. Jen několik metrů odsud je stará cesta, po které vozí Mírumilovní do města zásoby, a brána, kterou vjíždějí dovnitř. Ta je teď zavřená a drží nás v pasti. Nad námi se tyčí plot, který je příliš vysoký a poddajný, než aby se dal přelézt, a příliš robustní, než aby se dal strhnout.

„Tady má mít Neohroženost své hlídky,“ poznamená Marcus. „Jak to, že nikoho nevidím?“

„Nejspíš byli taky pod vlivem simulace,“ řekne Tobias, „a teď jsou...“ Odmílí se. „Bůhví kde a dělají bůhvíco.“

Simulaci jsme sice zastavili – harddisk v zadní kapse mi nedá zapomenout – ale co se dělo potom? Co se stalo s našimi přáteli, blízkými, vůdci a frakcemi? To teď ne zjistíme.

Tobias přistoupí k malé plechové skřínce napravo od brány a otevře ji. Spatříme numerickou klávesnici.

„Doufejme, že Sečtělý nenapadlo kód změnit,“ prohodí Tobias a namačká číselnou kombinaci. Po osmém stisku se brána otevře.

„Jak jsi to uhodl?“ zeptá se Caleb rozrušeně.

„Dělal jsem v dozorně. Měl jsem na starosti bezpečnostní systémy. Kódy jsme měnili jenom dvakrát do roka,“ vysvětlí Tobias.

„Tak to máme štěstí,“ oduší Caleb a ostražitě si Tobiase přeměří.

„Žádný štěstí,“ namítne Tobias. „Dělal jsem tam záměrně. Chtěl jsem si být jistě, že se odsud vždycky dostanu ven.“

Zachvěju se. Jak to řekl – jako by si myslel, že jsme tady chycení v pasti. Nikdy jsem o tom takhle neuvažovala. Připadám si pošetile.

Naše skupinka se dá do kroku. Peter si objímá zakrvácenou paži – paži, do které jsem ho střelila. Marcus drží Petera za rameno a podpírá ho. Caleb si co chvíli otírá tváře a já vím, že brečí, ale nevím, jak ho mám utěšit nebo proč sama nepláču.

Raději jdu dopředu. Tobias kráčí tiše vedle mě, a ačkoli se ho nedotýkám, jako bych se o něj opírala.

+++

Záblesky světla jsou prvním znamením, že se blížíme k centrále Mírumilovných. Ze světélkujících bodů se stávají světelné čtverce, které se mění v rozsvícená okna, a ta ve shluk několika budov ze dřeva a skla.

Nejdřív ale musíme projít sadem. Pod nohama ucítím měkkou půdu. Větve nad mou hlavou se proplétají do zeleného podloubí. Mezi listy visí tmavé, zralé plody, které jako by se měly každým okamžikem utrhnout pod vlastní tíhou. Ucítím sladce čpavou vůni hnijících jablek, která se mísí s vůní mokré hlíny.

Na konci sadu se Marcus od Petera odpojí a ujme se velení. „Vím, kam jít,“ řekne.

Provede nás kolem první budovy k druhé nalevo. Až na skleníky jsou všechny budovy postavené z tmavého, neopracovaného dřeva. Otevřeným oknem k nám dolehne smích. Kontrast mezi smíchem a kamenným tichem v mém nitru mě rozdráždí.

Marcus otevře jednu z dveří. Jinde by mě nedostatek bezpečnostních opatření zarazil, ale ne tady, v Mírumilovnosti. Hranice mezi důvěrou a pošetilostí se tu často stírá.

Jediným zvukem v celé budově jsou naše vzrjící podrážky. Ani Caleba už neslyším brečet, ale i předtím vzlykal potichu.

Marcus se zastaví před místností s otevřenými dveřmi, ve které sedí mluvčí Mírumilovných Johanna Reyesová a dívá se z okna. Vím, že je to ona, protože na její tvář může jen těžko někdo zapomenout, ať už ji viděl jednou, nebo tisíckrát. Od pravého obočí se jí až ke rtu táhne silná jizva, kvůli které na jedno oko téměř nevidí a šišlá. Slyšela jsem ji mluvit jen jednou, ale to člověku utkví. Byla by krásná, nebýt té jizvy.

„Díkybohu,“ řekne, když spatří Marcuse. S otevřenou náručí mu jde

vstříc. Místo objetí mu však jen krátce stiskne rameno, jako by pamatovala na odpor k fyzickému kontaktu, který mezi Odevzdanými převládá.

„Ostatní sem od vás dorazili už před několika hodinami. Nevěděli, jestli se to podaří i vám,“ vysvětluje Johanna. Naráží na skupinku, která se s mým otcem a Marcusem skrývala před vojáky. Ani mě nenapadlo dělat si o ně starosti.

Podívá se Marcusovi přes rameno – nejdřív na Tobiasi a Caleba, pak na mě a nakonec na Petera.

„Bože,“ unikne jí ze rtů při pohledu na Peterovu zakrvácenou košili. „Pošlu pro doktora. Na dnešní noc vám všem zařídím povolení k pobytu, ale na konečném řešení této situace se bude muset zítra usnést naše frakce společně. A –“ zabloudí pohledem ke mně a k Tobiasovi – „jak asi tušíte, na nikoho z Neohroženosti se moc přívětivě tvářit nebudou. Pochopitelně vás musím požádat, abyste odevzdali jakékoli zbraně, které máte u sebe.“

Jak ví, že jsem Neohrožená? bleskne mi hlavou. Pořád mám na sobě šedé tričko. Tátovo.

Vtom ke mně zavane jeho vůně, směsice mýdla a potu, a najednou jí mám plný nos, plnou hlavu. Zatnu ruce, až se mi nehty zaryjí do dlaní. *Tady ne. Tady ne.*

Tobias předá Johanně zbraň, ale když si sáhnu za záda, abych i já odevzdala svou utajenou pistoli, chytí mě za ruku a odvede ji jiným směrem. Pak si se mnou proplete prsty, aby to nebylo nápadné.

Vím, že to je prozíravé, nechat si aspoň jednu. Ale ulevilo by se mi, kdybych se jí mohla zbavit.

„Jmenuji se Johanna Reyesová,“ představí se a podá nám ruku, jak je zvykem u Neohrožených. Její citlivý přístup k tradicím jednotlivých frakcí mě ohromuje. Vždycky zapomenu, jak jsou všichni z Mírumilovnosti ohleduplní, dokud mi někdo podobným způsobem nevrátí paměť.

„Tohle je T –“ začne Marcus, ale Tobias mu skočí do řeči.

„Já jsem Čtyřka,“ řekne. „A tohle je Tris, Caleb a Peter.“

Jméno „Tobias“ jsem před pár dny znala pouze já; Tobias mi věnoval

kousek sebe. Tady, na cizí půdě, si opět připomenu, proč se své jméno rozhodl před celým světem skrýt. Protože ho poutá s Marcusem.

„Vítejte na naší základně.“ Johanna na mě upře pohled a křivě se usměje. „Pojďte, musíte si odpočinout.“

+++

Necháme se opečovávat. Zdravotní sestra mi podá balzám – vyvinutý v Sečtělosti pro rychlejší hojení ran – kterým si mám namazat rameno. Pak odvede Petera k ošetření do nemocnice. Johanna nás zavede do jídelny, kde se shledáme s několika lidmi, kteří se s Calebem a mým otcem ukrývali v suterénu bezpečného domu. Je mezi nimi i Susan a několik našich bývalých sousedů. Po celé délce místnosti se táhnou řady dřevěných stolů. Přivítají se s námi – zvláště s Marcusem – a neskrývají dojetí.

Přimknu se k Tobiasovi. Členové frakce, do níž patřili i mí rodiče, jejich životy, slzy – to vše na mě tíživě dolehne.

Jeden z nich mi strčí pod nos šálek s kouřícím nápojem. „Vypij to. I tobě to pomůže usnout. Beze snů.“

Nápoj má růžovočervenou barvu, připomíná jahody. Popadnu hrnek a několika nepřerušovanými doušky jej vyprázdním. V příštích vteřinách mám opět na chvíli pocit, že mě něco teplého zevnitř naplňuje. A s posledními kapkami ucítím, jak se začínám uvolňovat. Někdo mě provede chodbou k pokoji, ve kterém je jedna postel. Nic víc si nepamatuju.

KAPITOLA 2

Vystrašeně otevřu oči. V zaťatých pěstech svírám prostěradlo. Neutíkám ulicemi města ani chodbami na základně Neohrožených. Ležím v posteli u Mírumilovných a ve vzduchu jsou cítit piliny.

Pohnu se a vzápětí sebou trhnu, když se mi něco zaboří do zad. Sáhnu si tam a nahmatám pistoli.

Na okamžik před sebou spatřím Willa. Míříme na sebe – *do ruky, mohla jsem ho střílet do ruky, proč jsem to neudělala?* – a téměř vykřiknu jeho jméno.

Pak zmizí.

Vylezu z postele. Jednou rukou nadzvednu matraci a vsunu pod ní koleno. Pak pod ní strčím pistoli a nechám ji tam. Jakmile ji nemám na očích a nedotýkám se jí, v hlavě se mi trochu rozjasní.

Včerejší přívál adrenalinu je pryč, stejně jako účinky uvolňujícího nápoje, po kterém se upadá do zapomnění. Hluboká bolest ze ztráty blízkých se vrátila, v prostřeleném rameni mi intenzivně škube. Na sobě mám pořád stejné oblečení.

Zpod mého polštáře vyčuhuje roh harddisku, který jsem tam před usnutím schovala. Obsahuje data simulace, která zmanipulovala celou frakci Neohrožených, a důkazy o tajné operaci, kterou Sečťelí zinsceno-

li. Je to natolik cenná věc, že se jí až bojím dotknout, ale nemůžu ji tam nechat jen tak ležet. Bez rozmyšlení harddisk popadnu a vkláním jej mezi komodu a stěnu. Napadne mě, že by ho bylo lepší zničit, ale to nemůžu udělat, protože je to jediný záznam o smrti mých rodičů. Musím jej udržet v bezpečí.

Někdo zaklepe na dveře. Posadím se na postel a v rychlosti si uhladím vlasy.

„Dále,“ řeknu.

Dveře se otevřou a půlkou těla se v nich objeví Tobias. Má na sobě stejné černé džíny jako včera, jen černé triko vyměnil za tmavě červené – zřejmě pozornost někoho z místních. Je zvláštní vidět ho v takové jasné barvě, ale když si opře hlavu o rám dveří, všimnu si, že mu dělá světlejší oči.

„Setkání začíná za půl hodiny.“ Melodramaticky zvedne obočí. *„A rozhodnou na něm o našem osudu.“*

Zavrtím hlavou. „Nikdy jsem si nemyslela, že můj osud bude někdy v jejich rukou.“

„To já taky ne. Něco jsem ti přinesl.“ Odšroubuje víčko z malé lahvičky a natáhne do kapátka čirou tekutinu. „Proti bolesti. Každých šest hodin jedno plný kapátko.“

„Díky.“ Vymáčknu si obsah kapátka do krku. Chutná to jako starý citron.

Tobias si zahákne palec za opasek a zeptá se: „A jak se cítíš, Beatrice?“

„Slyšela jsem dobře? Beatrice?“

„Říkal jsem si, že to zkusím.“ Usměje se. „Nelíbí?“

„Možná při nějaký slavnostní příležitosti. Iniciace. Obřad volby...“ Odmlčím se. Chtěla jsem vyjmenovat několik dalších svátků, ale ty se slaví jenom v Odevzdanosti. Neohrožení mají zřejmě své vlastní, ale ty neznám. A vůbec – představa, že bychom teď měli cokoli oslavovat, mi přijde natolik absurdní, že v dalším výčtu nepokračuju.

„Platí.“ Úsměv se mu z tváře vytratí. „Jak ti je, Tris?“

Ta otázka je na místě, když uvážím, co všechno se v posledních dnech odehrálo, ale přesto se napnu, jako bych se bála, že mi uvidí do hlavy. O Willovi jsem mu ještě nic neřekla. Chci, ale nevím jak. Stačí jen pomyslet, jak to říkám nahlas, a hned mám pocit, že vážím snad tunu.

„Je mi...“ Několikrát zavrtím hlavou. „Já nevím jak. Jsem vzhůru. Já...“ Nepřestávám vrtět hlavou. Pohladí mě po tváři a vsune mi prst za ucho. Pak skloní hlavu a políbí mě. Tělem mi projede hřejivá bolest. Ovinu mu ruce kolem paže a podržím ho u sebe co nejdéle. Dokud se mě dotýká, prázdnota v srdci a břicho se mi tak skučivě nepřipomíná.

Nemusím mu to říkat. Můžu se prostě snažit zapomenout – Tobias mi může pomoci zapomenout.

„Já vím,“ zamumlá. „Promiň. Neměl jsem se ptát.“

Chvilí mi v hlavě zvoní jediná myšlenka: *Jak* bys mohl *něco vědět*? Ale něco v jeho výrazu mě přesvědčí, že mi rozumí. I on v životě mnoho ztratil. Už coby malý kluk přišel o matku. Nepamatuju si, na co umřela, jen vím, že jsme jí byli na pohřbu.

Vtom mi hlavou bleskne vzpomínka, jak stojí v obývacím pokoji a v ruce žmoulá záclonu. Mohlo mu být tak devět. Byl celý v šedém a oči měl zavřené. Je to jen prchavý výjev a možná si to jen vymýšlím.

Pustí mě. „Nechám tě, aby ses mohla nachystat.“

+++

Dámské sprchy najdu o dvoje dveře vedle. Podlaha je z tmavě hnědých dlaždic. Sprchové kouty jsou od sebe oddělené dřevěnými příčkami a díky koupelnovým závěsům do nich z uličky není vidět. Nápis na stěně hlásá: V RÁMCÍ ŠETŘENÍ TEČE VODA POUZE PĚT MINUT.

Voda je studená, a tak nemám nejmenší touhu setrávat ve sprše déle, než je nezbytně nutné. V rychlosti se umyju levou rukou, pravá mi zplihle visí podél těla. Analgetikum od Tobiase zabralo, a v rameni už mi jen tupě tepe.

Když se vrátím ze sprch, na posteli na mě čeká hromádka čistého prádla. Oblečení ve zdejších barvách – červené a žluté – a v šedém odstínu Odevzdanosti. Zřídka kdy je možné vidět tyto barvy pohromadě. Mám za to, že šaty mi sem nachystal někdo z Odevzdaných. Vypovídá to o jejich způsobu přemýšlení.

Natáhnu na sebe tmavě červené keprové kalhoty – nohavice si musím natříkrát ohrnout – a šedou košili, která je mi příliš velká. Rukávy mi sahají až po špičky prstů, takže i ty si musím vyrolovat nahoru. Jákýkoli pohyb pravou rukou je velmi bolestivý, oblékám se jako ve zpomaleném filmu.

Někdo opět zaklepe na dveře. „Beatrice?“ ozve se Susanin tichý hlas.

Jdu otevřít. Nese mi podnos s jídlem, který položí na postel. Zadíívám se jí do tváře, jestli v ní objevím nějaké stopy po zármutku – její otec, jeden z lídrů Odevzdanosti, útok nepřežil – ale vidím jen vyrovnané odhodlání, které je pro mou starou frakci tolik typické.

„Potřebovala bys menší velikost, mrzí mě to,“ řekne. „Určitě pro tebe najdeme něco lepšího, jestli vám tady dovolí zůstat.“

„To je dobrý. Děkuju.“

„Slyšela jsem, že tě postřelili. Nepotřebuješ pomoct učesat nebo about?“

Už už chci odmítnout, ale pomoc by se mi opravdu hodila.

„To budeš moc hodná.“

Posadím se na stoličku před zrcadlem. Susan si stoupne za mě a bez jediného pohledu do zrcadla se poctivě věnuje svému úkolu. Za celou dobu, co mě češe, od mých vlasů nevzhledne. Neptá se, co moje rameno, jak se to stalo a co se dělo, když jsem opustila úkryt a vydala se zneškodnit simulaci. Mám dojem, že i kdybych ji svlékla ze všech jejích rolí a tváří, všude bych našla jen odevzdání.

„Viděla ses s Robertem?“ zeptám se. Její bratr Robert si na Obřadu volby zvolil Mírumilovnost, takže tady někde musí být. Zajímalo by mě, jestli jejich shledání proběhlo jako to moje s Calebem.

„Jen krátce, včera večer,“ odpoví. „Nechala jsem ho truchlit s jeho frakcí, já jsem zůstala s našimi. Ale moc ráda jsem ho zase viděla.“

Klesne hlasem, aby mi naznačila, že dál už se o tom bavit nechce.

„Je to škoda, že se to muselo stát právě teď,“ změní Susan téma. „Odevzdanost chystala úžasný projekt.“

„Vážně? Jaký?“

„Nevím.“ Susan se začervená. „Vím jenom, že se k něčemu schylovalo. Nechtěla jsem být zvědavá, ale těch věcí si člověk nemohl nevšimnout.“

„Mně to nevadí, jestli jsi zvědavá.“

Přikývne a dál mě češe. Zajímalo by mě, co lídři Odevzdanosti – včetně mého otce – zamýšleli udělat. Žasnu nad tím, jak je Susan přesvědčená, že to jistě bylo něco báječného. Chtěla bych, aby se taková důvěřivost vrátila i mně.

Pokud jsem ji vůbec někdy měla.

„V Neohroženosti se nosí vlasy sčesané dolů, že?“ prohodí.

„Občas,“ řeknu. „Zapleteš mi cop?“

Její obratné prsty mi záhy z vlasů vykouzlí hustý cop, který mě zašimrá v půli zad. Upřeně se na sebe dívám, dokud neskončí. Pak jí poděkuju, ona se maličko usměje a na odchodu za sebou zavře.

Dál zírám do zrcadla, ale už se v něm nevidím. Pořád cítím, jak se Susaniny prsty letmo dotýkají mého zátylku, a vzpomenu si na mámu a na naše poslední společné ráno.

S očima plnými slz se začnu kolébat na stoličce, abych tu vzpomínku vyhnala z hlavy. Cítím, že když se teď rozbrečím, zbude ze mě jen scvrklá rozinka.

Pak si všimnu krabičky se šicími potřebami na komodě. Jsou v ní dvě špulky nití, červená a žlutá, a nůžky.

S klidem si rozpletu cop a znovu si vlasy rozčešu. Uprostřed hlavy si je rozdělím, natáhnu je a uhladím. Těsně pod bradou si vlasy ustříhnu.

Jak můžu vypadat stejně, když už tu máma není a všechno se změnilo? Nejde to.

Snažím se zastříhnout vlasy co nejrovněji podél čelisti. Horší je to vzadu, kam si nevidím, a tak se musím místo očí spolehnout na hmat. Prameny plavých vlasů vytvářejí na zemi pŕlměsí.

Odejdu z pokoje, ani se na sebe nepodívám.

+++

Když pro mě Tobias s Calebem přijdou, zírají na mě, jako by mě neznali.

„Jsi ostříhaná,“ poznamená Caleb a povytáhne obočí. Je stále v šoku, ale soustředí se na fakta – Sečtěllost se na něm podepsala. Vlasy mu na jedné straně, kde si je přeležel, odstávají a má zarudlé oči.

„Jo,“ odpovím. „Na dlouhý vlasy je... moc horko.“

„Ujde to.“

Jdeme spolu chodbou. Pod nohama nám vržou prkna. Kéž by ozvěna vracela mé kroky jako na základně Neohrožených; kéž bych znovu ucítila ten chladivý podzemní vzduch! Kéž by se vrátily obavy, které zaměstnávaly mou mysl v uplynulých týdnech! Protože to, co mě trápí teď, je nesrovnatelně horší.

Vydeme před budovu. Okolní vzduch na mě dusivě padne jako těžký polštář. Je cítit, jako když mezi prsty rozemnete list.

„Víš vůbec někdo, že jsi Marcusův syn?“ zeptá se najednou Caleb. „Myslím někdo z Odevzdaneých.“

„Nevím o tom,“ řekne Tobias a letmo na Caleba pohlédne. „A byl bych rád, kdyby při tom zůstalo.“

„Nic nevyžvaním. Kdo má oči, pozná to sám.“ Caleb se na něj zamračí. „Kolik ti vlastně je?“

„Osmnáct.“

„Nemyslíš, že jsi na mou malou ségru trochu starej?“

Tobias se krátce zasměje. „Není *tvaje* ani *malá*.“

„Nechte toho. Oba,“ vložím se do toho. Dav lidí ve žlutých šatech před námi směřuje k podsadité, celoskleněné budově. Sluneční paprsky,

kteří se v ní odráží, mě bodají do očí jako jehly. Zacloním si oči rukou a pokračuju v chůzi.

Dveře do budovy jsou otevřené dokořán. Po stranách kruhového skleníku rostou ve žlabech a tůňkách rostliny a stromy. Desítky ventilátorů rozmístěných po prostoru rozhánějí horký vzduch; už teď se potím. Když ale dav přede mnou prořídne a já spatřím zbytek haly, rázem na všechno zapomenou.

Uprostřed skleníku roste mohutný strom. Svou korunou stíní téměř celou plochu. Z půdy prorůstají jeho kořeny, které vytvářejí spleť síť. Mezi kořeny není hlína, ale voda a kovové pruty, které kořeny fixují. Nemělo by mě to překvapovat – Mírumilovní zasvěcují podobným pěstitelským počinům celý život a využívají technologií vyvinutých v Sečtělosti.

Na jednom trsu kořenů stojí Johanna Reyesová. Vlasy jí padají přes zjizvenou tvář. Z dějepisu si pamatuju, že Mírumilovní neuznávají žádného oficiálního vůdce – o všem hlasují a jejich usnesení bývají prakticky jednomyslná. Jako by představovali roztroušené dílky jediné mysli a Johanna byla jejich mluvčí.

Mírumilovní si posedají na zem, většinou do tureckého sedu. Jejich hloučky vzdáleně připomínají kořeny stromu. Odevzdaní sedí v úhledných řadách několik metrů nalevo ode mě. Chvilí mezi nimi tékám očima, dokud mi nedojde, koho se snažím najít: rodiče.

Ztěžka polknu a pokusím se změnit myšlenky. Tobias mi položí ruku na záda a dovede mě k okraji shromáždění, těsně za Odevzdané. Ještě než se posadíme, přitiskne mi rty k uchu a zašeptá: „Moc ti to sluší.“

Najdu pro něj v sobě malý úsměv, a když se posadíme, z boku se o něj opřu.

Johanna zvedne obě ruce a pokývá hlavou. Než se stačím nadechnout, hovor v místnosti utichne. Všichni Mírumilovní, kteří přišli, nyní tiše vyčkávají. Někteří mají zavřené oči, jiným se pohybují rty, ale není jim rozumět, další upírají pohled do dálky.

Každá vteřina mě dráždí. Než Johanna konečně promluví, mám nervy nadranc.

„Před námi dnes leží naléhavá otázka,“ prolomí Johanna ticho, „a ta zní: Jak se na prahu války zachováme, chceme-li se i nadále považovat za frakci, která usiluje o mír?“

Nato se všichni Mírumilovní obrátí k osobě vedle sebe a začnou hovořit.

„Jak se můžou na něčem shodnout?“ divím se. Chaotické drmolení trvá již řadu minut.

„Nezáleží jim na efektivitě,“ vysvětlí Tobias. „Chtějí dojít ke společnému závěru. Dívej se.“

Dvě ženy ve žlutých šatech se zvednou a připojí se k nějaké trojici mužů. Mladý muž a kroužek lidí kolem něj se přesune k velké skupině opodál. Nepočtené hloučky se všude kolem postupně rozrůstají a skleníkem se rozléhá stále méně hlasů. Nakonec zůstanou jen tři nebo čtyři velké skupiny. Rozeznávám jen útržky hovorů: „Mír – Neohroženost – Sečtenost – azyl – zapojit se –“

„To je úlet,“ neodpustím si poznámku.

„Mně to přijde skvělý,“ namítne Tobias.

Překvapeně se na něj podívám.

„Co je?“ Zasměje se. „Všichni mají na vedení frakce stejný podíl, všichni nesou stejnou zodpovědnost. Proto jim na věcech záleží, proto jsou tak ohleduplní. Připadá mi to krásný.“

„Ale neudržitelný,“ řeknu. „Jasně, tady to funguje. Ale co když ne každý touží jenom brnkat na banjo a pěstovat obilí? Co když někdo udělá něco hrozného a mluvením se ten problém nevyřeší?“

Pokrčí rameny. „Myslím, že to brzo zjistíme.“

Z každé velké skupiny se vyčlení jeden zástupce a obratně přejde po spletených kořenech k Johanně. Čekám, že budou mluvit k davu, ale oni jen vytvoří kroužek a společně s Johannou tiše rozmlouvají. Získávám pocit, že se nikdy nedozvím, o čem se baví.

„Ti s náma asi moc diskutovat nebudou, co?“ nadhodím.

„Asi ne,“ odpoví Tobias.

O nás bez nás.

Když se všichni zástupci vysloví, zařadí se zpátky do svých skupin. Ve středu místnosti zůstane jen Johanna. Natočí se k nám a založí ruce. Kam půjdeme, když nás odsud vyhodí? Zpátky do města, které je všechno, jen ne bezpečné?

„Naše frakce udržuje se Sečtělostí odedávna velmi blízký vztah. Jeden bez druhého bychom nepřežili a vždy jsme si vycházeli vstříc,“ prohlásí Johanna. „Podobné pouto nás až dosud pojilo s Odevzdaností a myslíme si, že není správné zříct se přátelského postoje, který jsme tak dlouho zaujíмали.“

Hlas má sladký jako med a jako med také teče, zvolna a opatrně. Hřbetem ruky si otřu pot zpod vlasů na čele.

„Domníváme se, že mírumilovnou spoluprací s oběma frakcemi můžeme zachovat, jen když zůstaneme nestranní a nezaujati,“ pokračuje. „Vaše přítomnost – jakkoli je vítaná – však věci komplikuje.“

A je to tady, pomyslím si.

„Dospěli jsme k závěru, že centrála Mírumilovnosti musí sloužit jako bezpečné útočiště pro členy všech frakcí,“ vyjádří se Johanna konečně, „ale za určitých podmínek. Zaprvé, na základně bude panovat přísný zákaz nošení zbraní. Zadruhé, jestliže dojde k jakémukoli vážnějšímu konfliktu, ať už slovnímu, nebo fyzickému, všechny zúčastněné strany budou požádány, aby základnu bezodkladně opustily. Zatřetí, o válce zde nepadne ani slovo, a to ani v soukromých hovorech. Začtvrté, všichni, kdo se do našeho azylu uchýlí, zde budou dle svých možností povinně pracovat, aby byl zajištěn hladký chod centrály. Toto usnesení bude v nejbližší době sděleno všem frakcím.“

Johanna stočí pohled na Tobiasa a na mě.

„Budeme rádi, když tu zůstanete, ovšem za předpokladu, že se těmito pravidly budete bezvýhradně řídit,“ dodá na závěr. „Tak zní naše rozhodnutí.“

V duchu si vybavím pistoli, kterou jsem schovala pod matrací, a napě-

tí, které panuje mezi mnou a Peterem, mezi Tobiasem a Marcusem. Vychne mi v ústech. Vyhýbat se konfliktům není moje silná stránka.

„Tady to na dlouho nevypadá,“ zamumlám polohlasem k Tobiasovi.

Ještě před malou chvílí se slabě usmíval. Teď se mu koutky rtů ztratily v zamračeném výrazu. „Jo, moc se tu neohřejem.“

KAPITOLA 3

Večer po návratu do pokoje hned sáhnu pod matraci, abych se ujistila, že pistoli nikdo nevzal. Nahmatám kohoutek a hrdlo se mi stáhne jako při alergické reakci. Stáhnu ruku zpátky a kleknu si na kraj postele. Musím se několikrát zhluboka nadechnout, než to přejde.

Co je to s tebou? Zavrtím hlavou. Seber se.

Jako bych to brala doslova: sbírala jednotlivé kousky sebe samé a jako tkaničku je navlékala zpátky tam, kam patří. Mám pocit, že se dusím, ale konečně se zase cítím silná.

Koutkem oka zaregistruju pohyb. Podívám se z okna, které vede do jabloňového sadu. Johanna Reyesová a Marcus Eaton krácejí vedle sebe. Zastaví se u záhonu s bylinami, Johanna utrhne několik lístků máty. Vyletím z pokoje dřív, než si stačím uvědomit, proč je chci sledovat.

Proženu se budovou, abych je neztratila z dohledu. Venku si musím dávat větší pozor. Obejdu konec skleníku, pak se mi Johanna s Marcusem ztratí mezi jabloněmi. Vklouznu do vedlejší řady a doufám, že mi větve stromů poskytnou úkryt v případě, že se jeden z nich ohlédne.

„...mate, je načasování útoku,“ zaslechnu Johannu. „Mám tomu rozumět tak, že Jeanine po dokončení příprav zaútočila, nebo útoku předcházel nějaký incident?“

Skrz rozdvojený kmen vidím Marcusovi do tváře. Stiskne rty a řekne: „Hmm.“

„To se zřejmě nikdy nedozvíme.“ Johanna zvedne obočí. „Nebo ano?“

„Ne, zřejmě ne.“

Johanna mu položí ruku na paži a obrátí se k němu. Ztuhnu, na chvíli mám pocit, že si mě nemůže nevšimnout, ale ona se dívá jen na Marcuse. Svezu se do dřepu a doplazím se ke stromu, abych byla chráněná. Kůra mě svrbí na kůži, ale nehýbu se.

„Ale *ty* to víš,“ řekne. „Ty víš, proč zaútočila a kdy. Možná už nejsem Upřímná, ale pořád ještě poznám, když přede mnou někdo tají pravdu.“

„Zvědavost není pěkná vlastnost, Johanno.“

Kdybych byla na jejím místě, za takovou poznámku bych mu jednu vlepila. Johanna jen mírně odpoví: „Má frakce se spoléhá na můj úsudek, a pokud máš takto zásadní informace, je důležité, abych je měla také a mohla se o ně podělit. To jistě chápeš, Marcusi.“

„Nemůžeš vědět všechno, co vím já. Má to svůj důvod. Před dlouhou dobou byly Odevzdanosti svěřeny velmi citlivé informace,“ odpoví Marcus. „Jeanine nás napadla, aby je získala. A jestli si nedám pozor, všechno zničí. Víc ti prozradit nemůžu.“

„Ale určitě –“

„Ne,“ přeruší ji Marcus. „Tyhle informace jsou daleko důležitější, než si dovedeš představit. Většina našich lídrů za ně nasadila život, aby je před Jeanine ochránila, a přežilo jen pár. Neohrozím celou věc jenom proto, abych uhasil tvou sobeckou zvědavost.“

Johanna několik vteřin mlčí. Mezitím padla tma, stěží si vidím na vlastní ruce. Vzduch voní po prachu a jablkách. Snažím se nedýchat příliš hlasitě.

„To je mi líto,“ řekne Johanna. „Tvoji nedůvěru jsem si musela něčím vysloužit.“

„Když jsem o tom naposledy řekl jednomu ze zástupců frakce, všichni mí přátelé byli zavražděni,“ odvětví Marcus. „Nevěřím už vůbec nikomu.“

Nemůžu si pomoci – vykloním se zpoza kmene, abych na ně viděla. Marcus i Johanna jsou příliš zaměstnaní sami sebou, než aby si mě všimli. Stojí blízko sebe, ale nedotýkají se. Nikdy jsem neviděla Marcuse tak unaveného a Johannu tak rozčilenou. Přesto její výraz po chvíli změkne a ona se znovu dotkne Marcusovy paže, tentokrát ho lehce pohladí.

„Jestli chceme žít v míru, musíme si nejdřív věřit,“ řekne. „Doufám, že změníš názor. Vždycky jsem byla tvůj přítel, Marcusi, i když jsi jich zrovna moc neměl. Nezapomeň.“

Nakloní se k němu a políbí jej na tvář. Pak zamíří ze sadu ven. Marcus několik vteřin ohromeně stojí, pak se vrátí zpátky k budovám.

Nová fakta, která jsem se v uplynulé půlhodině dozvěděla, mi víří hlavou. Myslela jsem si, že Jeanine vedla touha po moci. Ve skutečnosti ale prahla po informacích – informacích, které znali jen Odevzdaní.

Pak si vzpomenu na něco, co Marcus řekl, a mé myšlenky se ustálí. *Většina našich lídrů za ně nasadila život.* Byl jedním z nich i můj táta?

Musím to vědět. Musím zjistit, co mohlo být tak důležité, že za to byli Odevzdaní ochotní zemřít – a Sečtělí zabíjet.

Než zaklepu na Tobiasovy dveře, zastavím se a poslouchám, jestli zevnitř něco nezaslechnu.

„Ne, *takhle* fakt ne,“ řekne Tobias se smíchem.

„Jak to myslíš, *takhle* fakt ne? Dělal jsem všechno přesně jako ty.“ Druhý hlas patří Calebovi.

„Nedělal.“

„Tak mi to ukaž znova.“

Otevru dveře, právě když Tobias, který sedí na podlaze s jednou nohou nataženou před sebe, vrhne příborový nůž na protější stěnu. Nůž se až po rukojeť zanoří do špalku sýra umístěného nahoře na skříni. Caleb vedle Tobiasa nevěřícně zírá, nejdřív na sýr a potom na mě.

„Řekni, že je to *záračný* dítě,“ hlesne. „Ty tohle dokážeš taky?“

Vypadá lépe než včera – oči už nemá tak zarudlé a vrátila se mu přirozená zvědavost, jako by ho svět opět začal zajímat. Hnědé vlasy má rozcu-

chané, knoflíky u košile zapnuté v nesprávných dírkách. To je můj bratr, učebnicový příklad nedbalé elegance. Jako by mu většinu času ani trochu nezáleželo na tom, jak vypadá.

„Pravačkou možná,“ odpovím. „Ale jo, *Čtyřka* je zázračný dítě. A propos, můžu vědět, *proč* házíte nožem po síru?“

Při slově „Čtyřka“ se mi Tobias podívá do očí. Caleb neví, že Tobiasova výjimečnost se skrývá v jeho přezdívce.

„Caleb se za mnou stavil, protože se mnou chtěl o něčem mluvit,“ řekne Tobias a opře si přitom hlavu o zeď. Pořád se na mě dívá. „A na nože došlo tak nějak mimoděk.“

„Jako ostatně často,“ poznamenám a cítím, jak se mi na rty dere potlačovaný úsměv.

Působí tak uvolněně, hlavu má zakloněnou a jednu ruku přehozenou přes koleno. Díváme se na sebe o několik okamžiků déle, než je společensky přijatelné. Caleb si odkašle.

„No, už bych se měl vrátit do svého pokoje,“ řekne a přejede pohledem z Tobiasa na mě a zase zpátky. „Mám rozečtenou knížku o vodních filtrech. Ten kluk, co mi ji dal, se na mě díval jako na blázna, že si to chci přečíst. Myslím, že je to nějaký manuál, ale stojí to za to.“ Odmlčí se. „Vám to ale nejspíš taky přijde divný.“

„Proč by mělo?“ namítne Tobias s předstíranou upřímností. „Možná by sis to měla přečíst i ty, Tris. To je něco pro tebe.“

„Můžu ti to pak půjčit,“ nabídne Caleb.

„Možná později,“ řeknu. Když se za Calebem zavřou dveře, vrhnu na Tobiasa nevraživý pohled.

„Díky. Teď nebudu mít na stole nic jiného než vodní filtry. I když je to možná pořád lepší, než se bavit s bráchou o tom, o čem by chtěl on.“

„Ano? A copak to je?“ Tobias sraští obočí. „Akvaponie?“

„Akva co?“

„Tak tady pěstují jídlo. Nechtěj vědět podrobnosti.“

„Nechci,“ uklidním ho. „O čem s tebou chtěl mluvit?“

„O tobě. Myslím, že šlo o klasickou intervenci staršího bráchy. „Nevod mou malou sestřičku za nos“ nebo něco v tom smyslu.“

Tobias vstane.

„A cos mu na to řekl?“

Přistoupí ke mně.

„Řekl jsem mu, jak jsme se poznali – a u toho došlo na ty nože,“ vysvětlí. „A taky jsem mu řekl, že nikoho za nos nevodím.“

Po těle se mi rozlije teplo. Obejme mě kolem boků a jemně mě přitlačí na dveře. Políbí mě.

Zapomenu, proč jsem sem přišla.

Najednou je mi to jedno.

Nezraněnou ruku mu ovinu kolem ramen a přitáhnou si ho k tělu. Nahmatám lem jeho trička a vsunu mu pod něj ruku. Pod roztaženými prsty cítím kůži na jeho zádech. Je samý sval.

Opět mě políbí, tentokrát naléhavěji, a sevře mě v pase. Jeho dech, můj dech, jeho tělo, mé tělo – v bezprostřední blízkosti se všechny rozdílly mezi námi stírají.

Odtáhne se, ale jen o několik centimetrů. Ani na takový kousek se od něj nechci oddělit.

„Kvůli tomuhle jsi sem nepřišla.“

„Ne.“

„Tak kvůli čemu?“

„Záleží na tom?“

Zajedu mu prsty do vlasů a přitáhnou si jeho rty ke svým. Nebrání se, ale po chvílce mi do tváře zamumlá: „Tris.“

„Jo, dobře.“ Zavřu oči. Přišla jsem sem kvůli něčemu důležitému: povědět mu o rozhovoru, který jsem v sadu odposlechla.

Posadíme se vedle sebe na Tobiasovu postel a já začnu od začátku: jak jsem Marcuse a Johannu sledovala, jak se Johanna nahlas zamyslela nad načasováním útoku, co jí na to Marcus odpověděl a jakým způsobem se jejich rozmluva vyvíjela dál. Sleduju, jak se přitom Tobias tváří. Nevypa-

dá šokovaně, není zvědavý. Koutky úst se mu při každé zmínce o Marcusovi zkriví do hořkého úsměšku.

„Co si o tom myslíš?“ zeptám se nakonec.

„Myslím,“ praví opatrně, „že si Marcus hraje na pana Důležitýho.“

Takovou reakci jsem nečekala.

„Takže co? Myslíš, že si to všechno vycucal z prstu?“

„To ne, Odevzdaní asi vážně ví něco, co by ráda věděla taky Jeanine. Ale s tou důležitostí to otec přehání. Spíš se jenom před Johannou napaňuje, aby ji utvrdil v domněnku, že má něco, co by ji zajímalo, ale co jí nehodlá dát.“

„Já...“ Zamračím se. „Nevím, nezdá se mi to. Přišlo mi, že říká pravdu.“

„Neznáš ho tak jako já. Je prolhanej až na půdu.“

V tomhle má pravdu – moc toho o Marcusovi nevím, rozhodně ne tolik, co Tobias. Ale intuice mi říká, že Marcus nelže. A intuice mě obvykle nezlame.

„Možná máš pravdu,“ řeknu, „ale neměli bysme i tak zjistit, co se děje? Pro jistotu?“

„Teď mi přijde důležitější vyřešit, co s náma bude,“ argumentuje Tobias. „Měli bysme se vrátit do města. Zjistit, co se tam děje. Přijít na způsob, jakým se dostanem Jeanine a spol na kobytku. Teprve pak se možná budem zabývat tím, co z Marcuse vypadlo. Souhlas?“

Přikývnu. Zní to jako docela dobrý plán – chytrý plán. V duchu však s Tobiasem nesouhlasím – zjistit pravdu mi připadá důležitější než odsud vypadnout. Když jsem se dozvěděla, že jsem Divergentní... když jsem zjistila, že Sečtělost se chystá na Odevzdané zaútočit... ta odhalení všechno změnila. Pravda dokáže přimět člověka změnit plány.

Ale přesvědčit Tobiasa, aby udělal něco, co udělat nechce, je těžké. A ospravedlnit své pocity založené na čiré intuici ještě těžší.

A tak souhlasím. Ale názor nezměním.

KAPITOLA 4

„Biotechnologii už lidi využívají docela dlouho, otázkou je, jestli efektivně,“ vykládá Caleb. Pustí se do kůrky toastu – nejdřív vydlabal vnitřek, jako to dělal, když jsme byli malí.

Sedíme naproti sobě v jídelně, u stolu, který je nejbližší oknu. Těsně u hrany stolu jsou do dřeva vyrytá maličká písmenka „D“ a „T“, propojená srdcem. Poslouchám Caleba a přejeďu prsty po řezbě.

„Vědci ze Sečtělosti ale před časem vyvinuli tenhle minerální roztok, který je pro růst rostlin lepší než hlína,“ vysvětluje bratr. „Je to raná verze té emulze, kterou ti dali na rameno – podporuje růst nových buněk.“

Oči mu svítí novými poznatky. Ne všichni Sečtělí jsou bezpáteční a posedlí touhou po moci jako jejich lídr Jeanine Matthewsová. Někteří jsou jako Caleb: všechno je fascinuje a nejsou spokojení, dokud všemu nepřijdou na kloub.

Opřu si bradu do dlaně a mírně se na něj usměju. Dnes ráno srší optimismem. Jsem ráda, že se něčím dokázal rozptýlit.

„Takže Sečtělí s Mírumilovnými spolupracují?“ zeptám se.

„Jo, daleko víc než s kýmkoli jiným,“ přitaká Caleb. „Nepamatuješ si, co jsme se učili v dějáku? V učebnici bylo doslova napsané, že jde o dvě ‚nejdůležitější frakce‘ – bez nich bysme nepřežili. V některých materiá-

lech, co jsem četl v Sečtělosti, jsou tyhle frakce označovaný jako frakce, který přinášejí ‚obohacení‘. To je ostatně krédo Sečtělosti – fungovat jako základní kámen společnosti a vnášet do života nové obzory.

Těžko se mi jejich nezbytnost pro fungování společnosti připouští. Ale je to tak – bez nich by se zhroutilo zemědělství, lékařská péče by stagnovala a o technologickém pokroku bychom si mohli nechat jen zdát.

Zakousnu se do jablka.

„Ty svůj toast nebudeš?“ zeptá se Caleb.

„Ten jejich chleba chutná divně,“ řeknu. „Posluž si, jestli chceš.“

„Přijde mi ohromný, jak tady žijou,“ spustí Caleb a bere si přitom toast z mého talíře. „Jsou úplně soběstační. Mají vlastní energetický zdroj, vlastní čerpadla, vlastní vodní filtry, vlastní potraviny... Na nikom nezávisí.“

„Na nikom nezávisí a do ničeho se nepletou. Zní to krásně.“

Je to krásné, aspoň podle toho, co kolem sebe vidím. Velkými okny proniká do místnosti tolik světla, až mám pocit, že sedíme venku. U ostatních stolů sedí hloučky Mírumilovných a jasné barvy oblečení kontrastují s jejich opálenou pleť. Na mně vypadá ta žlutá mdlé.

„Tvý předpoklady pro Mírumilovnost nebyly nějak závratný, co?“ zeptá se a zazubí se.

„To nebyly.“ Skupinka místních sedící kousek od nás vybuchne smíchy. Od chvíle, kdy jsme si sem sedli, se naším směrem ani nepodívali. „Nech si to pro sebe, jasný? Nemíním to tady nijak šířit.“

„Promiň,“ omluví se a nakloní se ke mně přes stůl, abychom mohli mluvit tišeji. „Pro co tě vlastně doporučili?“

Celá se narovná a ztuhne. „Proč to chceš vědět?“

„Tris, jsem tvůj brácha. Mně můžeš říct všechno.“

Jeho zelené oči se vždy dívají zpříma. Brýle, které pro formu nosil v Sečtělosti, vyměnil za šedou košili Odevzdaných a jejich příznačně krátký sestřih.

Vypadá stejně jako před pár měsíci, kdy jsme žili v pokojích naproti

sobě, kdy jsme oba uvažovali, že změníme frakci, ale nenašli jsme v sobě odvalu o tom jeden druhému říct. Byla to chyba, že jsem mu nevěřila, a nechci ji zopakovat.

„Odevzdanost, Neohroženost,“ odpovím, „a Sečtělost.“

„*Tři* frakce?“ Obočí mu vylétne nahoru.

„Jo. Proč?“

„No, přijde mi to hodně,“ řekne. „V Sečtělosti jsme si v rámci iniciace museli vybrat téma, na který jsme pak psali odbornou práci. Já si vybral simulaci talentovek. Něco o tom systému vím. Aby ten program někoho doporučil pro dvě frakce, je hodně vzácný – taková možnost vlastně ani neexistuje. Ale pro *tři*... to je nemyslitelný.“

„Administrátorka musela do průběhu zkoušky zasáhnout,“ vysvětlím. „Posunula simulaci na tu situaci v autobuse, aby mohla vyloučit Sečtělost z okruhu mých předpokladů – ale zjistila, že ji vyloučit nemůže.“

Caleb si podepře bradu pěstí. „Přepsání programu?“ řekne nevěřicně. „To bych rád věděl, jak to, že to uměla. Tohle je na školení neučí.“

Svraštím čelo. Tori pracovala v tetovacím studiu a byla u talentových zkoušek jako dobrovolnice – *jak to*, že uměla program přepsat? Jestli se vyznala v počítačích, musel to být jenom její koníček, a pochybuju, že by počítačový samouk dokázal přelstít simulaci vyvinutou v Sečtělosti.

Pak si vybavím jeden z našich rozhovorů. *Já i brácha jsme sem přestoupili ze Sečtělosti.*

„Původně patřila k Sečtělým,“ vyhrknu. „Přestoupila. Možná proto to uměla.“

„Možná,“ řekne Caleb a zabubnuje si prsty o tvář – zleva doprava. Snídaně leží mezi námi téměř nedotčená. „Jaký to má vliv na chemický procesy v tvém mozku? Na stavbu těla?“

Neubráním se krátkému zasmání. „Nevím. Víím jenom to, že při každé simulaci jsem bdělá, a někdy se z nich dokážu probrat. Někdy na mě ani nefungují. Jako ta, která z ostatních nadělala vojáky.“

„Jak se z nich dokážeš probrat? Jak to děláš?“

„Já...“ Snažím se rozpomenout. Jako by to už bylo dávno, kdy jsem se v nějaké simulaci naposledy ocitla, a přitom uběhlo sotva pár týdnů.

„Těžko říct, protože simulace, kterými jsme museli projít v Neohroženosti, končily ve chvíli, kdy se člověk uklidnil. Ale v jedné z nich... v té, kdy Tobiasovi došlo, co jsem zač... jsem jednoduše udělala něco nemožného. Rozbila jsem sklo jenom tím, že jsem se ho dotkla.“

Caleb se zatváří nepřítomně, jako by se díval kamsi do dálky. Já vím, nic z toho, co jsem mu právě popsala, se mu u talentové zkoušky nestalo. Možná si říká, jaké to asi bylo nebo jak je to možné. Rozhoří se mi tváře – analyzuje můj mozek, jako bych byla počítač nebo nějaký přístroj.

„Haló,“ vyruším ho z úvah, „tady jsem.“

„Nezlob se,“ omlouvá se a znovu na mě zaostří pohled. „Já jenom že...“

„Tě to fascinuje. Jo, chápu. Vždycky když tě něco nadchne, vypadáš, jako by z tebe nějaký upír vysál všechn život.“

Zasměje se.

„Nemůžu se bavit o něčem jiném?“ navrhu. „Nepředpokládám, že by tu měla Sečtělost nebo Neohroženost nějaký špehy, ale stejně. Mám z toho divnej pocit, takhle to veřejně probírat.“

„Fajn.“

Než stačí načít jiné téma, dveře jídelny se otevřou a dovnitř vejde skupinka Odevzdaných. Sice na sobě mají zdejší oblečení, ale každý pozná, odkud jsou – stejně jako to pozná na mně. Mlčí, ale netváří se zachmuřené. Když procházejí kolem stolů, usmějí se na Mírumilovné, kývnou na pozdrav, několik se jich zastaví a prohodí s nimi zdvořilostní fráze.

Ke Calebovi si přisedne Susan. Maličko se usmívá. Blond vlasy má stažené do obvyklého uzlu, ale dnes jí září jako zlato. Sedí vedle sebe jen o trošku blíž, než přátelé zpravidla sedávají, ale nedotýkají se. Pohodí hlavou směrem ke mně.

„Omlouvám se,“ řekne. „Neruším?“

„Jak bys mohla,“ odtuší Caleb. „Jak se máš?“

„Dobře. A ty?“

Už se chci zvednout k odchodu, než se účastnit téhle opatrné, zdvořilé konverzace, která je u Odevzdaných zvykem, když vtom se v jídelně objeví Tobias. Vypadá ztrhaně. Dopoledne vypomáhal v kuchyni – jedna z podmínek našeho přechodného pobytu. Já mám zítra službu v prádelně.

„Co se stalo?“ zeptám se, když si vedle mě sedne.

„Místní dobráci ve svém nadšení zažehnavat spory zjevně zapomněli, že míchat se do cizích věcí spory neurovnává, ale *vyvolává*,“ odvětví Tobias. „Jestli tady budem ještě nějakou dobu, dřív nebo později někomu jednu vrazím a to se mu nebude líbit.“

Caleb i Susan zvednou obočí. Několik Mírumilovných u vedlejšího stolu nechá hovor a zůstanou na Tobiasi zírat.

„Slyšeli jste dobře,“ neudrží se Tobias. Všichni odvrátí pohled.

„Zeptám se znova,“ řeknu a dám si ruku přes pus, abych schovala úsměv, „co se stalo?“

„Řeknu ti to později.“

Asi se chytil s Marcusem. Tobias nemá rád, když jej Odevzdaní zahrnují pochybovačnými pohledy, kdykoli s despektem hovoří o svém otci, a Susan teď sedí přímo naproti němu. Sepnu si ruce v klíně.

U našeho stolu sedí několik Odevzdaných, i když ne hned vedle nás, ale taktně o dvě volná místa dál. Přesto na nás co chvíli pokývnu. Bývali to rodinní přátelé, sousedé, spolupracovníci rodičů, a v jejich přítomnosti jsem vždy držela jazyk za zuby a snažila se působit co nejskromněji. Teď mám chuť mluvit ještě hlasitěji a co možná nejvíce se vzdálit své staré totožnosti a bolesti, která se s ní pojí.

Na mé pravé rameno dopadne čísi ruka. Tobias zcela znehybní, mně vystřelí do paže pronikavá bolest. Zatnu zuby, abych nezaúpěla.

„Do toho ramene ji střelili,“ sykne Tobias, aniž by se na muže za mnou podíval.

„Omlouvám se.“ Marcus zvedne ruku a posadí se nalevo ode mě. „Zdravím.“

„Vy? Co mi chcete?“ zeptám se.

„Beatrice,“ ozve se Susanin tichý hlas, „nemusíš –“

„Susan, prosím,“ praví Caleb mírně. Susan sevře rty do tenké linky a odvrátí pohled.

Zamračím se na Marcuse. „Na něco jsem se vás ptala.“

„O něčem bych si s tebou rád pohovořil,“ odpoví Marcus. Tváří se klidně, ale jeho odměřený tón jej prozradí – je rozčilený. „Mluvil jsem s ostatními a rozhodli jsme se, že tady nezůstaneme. Konflikt ve městě jen tak neskončí. Bylo by od nás sobecké zůstat tady, když je zbytek naší frakce na opačné straně plotu. Chtěli bychom tě požádat, abys nás doprovodila zpátky.“

To jsem nečekala. Proč se chce Marcus vrátit do města? Je to opravdu kolektivní rozhodnutí, anebo má něco v plánu – něco, co souvisí s tajnými informacemi, kterými Odevzdaní disponují?

Několik vteřin na něj upřeně hledím, pak se podívám na Tobiase. Trochu se uvolnil, ale dál zarývá pohled do stolu. Nevím, proč se před Marcusem takhle chová. Nikdo, ani Jeanine, nedokáže Tobiase takhle vyvést z míry.

„Co si o tom myslíš?“ zeptám se ho.

„Myslím, že bysme odsud měli zítra ráno vypadnout,“ odvěti.

„Dobře, děkuju,“ řekne Marcus. Nato se zvedne a přesedne si na vzdálenější konec stolu ke zbytku Odevzdaných.

Přisunu se k Tobiasovi. Nevím, jak mu pomoci. Mám strach, že všechno jen zhorším. Levou rukou popadnu jablko a pravou pod stolem stisknu Tobiasovi ruku.

Nedokážu z Marcuse spustit oči. Chci vědět víc o tom, co řekl Johanně. A kdo se chce dozvědět pravdu, musí někdy použít nátlak.

KAPITOLA 5

Po snídani Tobiasovi oznámím, že se jdu projít, ale místo toho se vydám za Marcusem. Předpokládám, že se vrátí do provizorní noclehárny, ale on přejde pole za jídelnou a zamíří do čistírny odpadních vod. Na prvním schodu zaváhám. Opravdu vím, co dělám?

Vyjdu po schodech a protáhnu se dveřmi, které za sebou Marcus zavřel.

Čistírna je malá, má jen jednu místnost, kterou vyplňuje několik obrovských zařízení. Do některých nádrží zjevně přitéká znečištěná voda ze základny, jiné přístroje ji pročišťují, další testují nezávadnost vody a poslední souprava odvádí již čistou vodu zpátky k odběratelům. Většina potrubí vede pod zemí, vyjma trubek, které odvádějí vodu do elektrárny nedaleko oplocení. Tato elektrárna využívá větrnou, vodní i solární energii a zásobuje elektrickým proudem celé město.

Marcus zůstane stát u filtrů. Skleněným potrubím protéká nahnědlá voda, která mizí v nádrži a jiným potrubím odtamtud vytéká již čirá. Oba tento proces sledujeme a mě napadne, jestli uvažuje o tom samém: že by to bylo pěkné, kdyby to takhle fungovalo i v životě, svléknout z nás špínu jako slupku z cibule a poslat nás zpátky do světa opět čisté. Ale ne všechna špína jde z kůže tak snadno dolů.

Podívám se na Marcusův zátylek. Teď, nebo nikdy.

Ted.

„Slyšela jsem vás, včera,“ vyhrknu.

Marcus se prudce otočí. „Co tady děláš, Beatrice?“

„Sledovala jsem vás.“ Založím si ruce na prsou. „Slyšela jsem, jak se bavíte s Johannou o tom, proč Jeanine zaútočila na Odevzdané.“

„To tě naučili Neohrožení, že narušovat cizí soukromí je v pořádku, nebo to máš ze své hlavy?“

„Jsem od přírody zvědavá. Neodbíhejte od tématu.“

Má čelo samou vrásku, zvláště mezi obočími, a hluboké rýhy se mu rýsují také kolem úst. Vypadá jako někdo, kdo se celý život jen mračil. V mládí mohl být pohledný – možná tak ženám stále připadá, ženám v jeho věku, jako je Johanna – ale když se na něj podívám, vidím jen černé důlky místo očí, které si pamatuju z Tobiasovy krajiny strachu.

„Jestli jsi mě slyšela mluvit s Johannou, pak víš, že ani *jí* jsem to neřekl. Proč myslíš, že bych se o tuhle informaci chtěl dělit právě *s tebou*?“

Nejdřív nemůžu najít slova. Ale pak ke mně přijdou.

„Můj táta,“ řeknu. „Táta je mrtvý.“ To je podruhé, co jsem o tom promluvila; poprvé to bylo ve vlaku, když jsem se Tobiasovi svěřila, že rodiče kvůli mně zemřeli. „Zemřeli“ pro mě byl fakt oprostěný od emocí. Ale slovo „mrtvý“, které se mísí s vířící a bublající vodou ve filtrech, mě udeří do prsou jako kladivo. Potlačovaný zármutek se náhle vynoří jako monstrum, které mi zatne drápy do očí a krku.

Přinutím se pokračovat.

„Možná neumřel proto, že chránil informace, o kterých jste se zmínil. Ale chci vědět, jestli kvůli tomu riskoval život.“

Marcusovi zacukají koutky úst.

„Ano, riskoval.“

Oči se mi zalijí slzami. Snažím se je rozmrkat.

„Fajn,“ řeknu a málem se začnu dusit, „a co to ksakru bylo? Chtěli jste něco chránit? Nebo ukrást? Nebo co?“

„Bylo to...“ Marcus zavrtí hlavou. „Nemůžu o tom s tebou mluvit.“

Vykročím k němu. „Ale chcete to zpátky. A má to Jeanine.“

Marcus je opravdu dobrý lhář – nebo aspoň umí uchovat tajemství. Nereaguje. Kéž bych viděla do lidí tak jako Johanna, jako Upřímní – kéž bych dokázala rozluštit výraz jeho tváře. Možná nechybí mnoho, aby mi řekl pravdu. Možná stačí jen přitlačit a jeho sevření povolí.

„Mohla bych vám pomoci,“ pokračuju.

Marcus ohrne horní ret. „Ani nevíš, jak směšně to zní.“ Jako by ta slova na mě plivl. „Nějakou šťastnou náhodou se ti podařilo odolat simulaci během útoku a ty to připisuješ svým schopostem. Věř mi, umřel bych na šok, kdybys zrovna ty byla někdy ještě někomu užitečná.“

Tohle je Marcus, jak ho zná jen Tobias. Marcus, který ví přesně, kam udeřit, aby způsobil největší bolest.

Tělem mi projede záchvěv hněvu. „Tobias měl pravdu,“ syкну. „Jste arogantní svině.“

„To jsou jeho slova?“ opáčí Marcus a zvedne obočí.

„Ne,“ odutším. „Za tak dlouhou větu byste mu nestál. To je z mé hlavy.“ Zatnu zuby. „Skoro nic pro něho neznamenate. A časem budete znamenat ještě méně.“

Marcus mi neodpoví. Obrátí se k filtru. Vychutnávám si okamžik vítězství. V uších se mi mísí zvuk filtrované vody a tlukot srdce. Pak budovu opustím a teprve v půlce pole, které se před ní táhne, si uvědomím, že jsem nevyhrála. Vyhrál Marcus.

Ať už je pravda jakákoli, budu ji muset získat někde jinde, protože jeho už se podobné doprošovat nebudu.

+++

Té noci se mi zdá sen, že jsem uprostřed pole a přede mnou se na zemi houfují několik vran. Když jich několik odeženu, uvidím, že hřadují na nějakém těle a klovajíc do šedého oblečení, jaké se nosí v Odevzdanosti. Pak zničehonic vzlétnou a já v muži na zemi poznám Willa.

Potom se probudím.

Zabořím obličej do polštáře a místo jeho jména mi ze rtů unikne sten, který mi šhubne celým tělem. Zármutek se mi jako nějaká nestvůra zavrátává do míst, kde jsem mívala srdce a žaludek.

Zalapám po dechu a přitisknu si dlaně k hrudníku. Monstrum mi zatíná pařáty do krku a zaškrcuje průchod vzduchu v hrtanu. Zkrouším se jako v křeči a dám si hlavu mezi kolena. Snažím se zhluboka dýchat, dokud mě dusivý pocit neopustí.

Zachvěju se, ačkoli v místnosti je teplo. Vylezu z postele a přikradu se po chodbě k Tobiasově pokoji. Mé holé nohy ve tmě téměř svítí. Když zaberu za kliku, dveře zaskřípou a Tobias se vzbudí. Chvilí na mě tiše zírá.

„Pojď sem,“ zamumlá rozespale. Posune se na posteli dál, aby mi udělal místo.

Tohle jsem si měla promyslet. Spím tady jenom v dlouhém tričku, které mi Mírumilovní půjčili. Sahá mi těsně pod zadek a já si nevzala ani šortky. Tobias si prohlíží moje nohy, začervenám se. Lehnu si tváří k němu.

„Ošklivej sen?“ zeptá se.

Přikývnu.

„Co se stalo?“

Zavrtím hlavou. Nemůžu mu říct, že mě v noci straší Will, protože bych mu musela vysvětlit proč. Co by si o mně myslel, kdyby věděl, co jsem udělala? Jak by se pak na mě díval?

Dlaní se dál dotýká mé tváře a líně mi přejíždí palcem po lícni kosti.

„Mezi náma je všechno, jak má být,“ řekne. „Úplně všechno. Jasný?“ Píchne mě u srdce. Opět přikývnu.

„Všechno ostatní jde možná do kytek,“ šeptá mi do tváře, „ale my dva ne.“

„Tobiasi,“ hlesnu, ale pak se mi všechna slova v hlavě ztratí a přitisknu mu rty na ústa, protože vím, že to mě zaručeně rozptýlí.

Tobias můj polibek opětuje. Spustí dlaň z mé tváře a pomalu sjede po straně hrudníku až k pasu. Potom pokračuje přes bok až na holou kůži na

stehně. Chvěju se touhou. Přitisknu se k němu ještě víc a ovinu kolem něj jednu nohu. Samou nervozitou mi hučí v hlavě, ale zbytek mého těla jako by přesně věděl, co dělá. Každá částička mého já pulsuje ve stejném rytmu, každá chce to samé: utéct před sebou a splynout s Tobiasem.

Jeho rty kloužou po mých. Vsune mi ruku pod tričko a já ho nezastavím, i když bych měla. Místo toho mi ze rtů unikne slabý vzdech a do tváří se mi z rozpaků nahrne krev. Buď mě neslyšel, nebo tomu nevěnoval pozornost. Položí mi ruku na záda a přitáhne si mě k sobě. Pomalu sune prsty vzhůru po mé páteři. Vyhrnuje mi přitom tričko a já se nebráním. Na břiše mě zastudí vzduch.

Políbí mě na krk. Sevřu jeho tričko a chytnu ho za rameno, abych se zklidnila. Doputuje rukou až na konec mých zad a ovine mi prsty kolem krku. Moje tričko má namotané na ruce. Naše polibky jsou stále hladovější. Ruce se mi třesou pod nápořem nervózní energie. Zaryju mu prsty do ramene, aby si toho nevšiml. Pak jeho ruka zabloudí k mému obvyklému rameni a do těla mi vystřelí prudká bolest. Jeho dotek tolik nebolel, ale vrátil mě zpátky do reality. Nemůžu s ním být, když jeden z důvodů, proč se s ním chci milovat, je zapomenout na zármutek.

Odtáhnou se a pečlivě si sroluju tričko zpátky dolů. Chvilí jen tak ležíme a oba ztěžka oddechujeme. Nechci se rozbřečet – teď není na pláč vhodná chvíle. Ne, musím přestat – ale slzy se mi derou z očí a mrkání nepomáhá.

„Promiň,“ řeknu.

„Neomlouvěj se,“ odpoví skoro příkře a setře mi slzy z tváří.

Vím, že vypadám jako ptáče, hubené, malé a křehké, jako bych i já byla stvořená k létání. Ale když se mě Tobias znovu dotkne, jako by ode mě nedokázal odtáhnout ruce, v tu chvíli si přeju zůstat přesně taková, jaká jsem.

„Nechci dělat takový scény,“ ospravedlňuju se roztřeseným hlasem. „Já jenom, že je mi...“ Zavrtím hlavou.

„Takhle to nemá být,“ řekne. „Nevím, kde teď tví rodiče jsou, ale vím, že tady nejsou s tebou, když by měli, Tris. *Takhle* to nemá být. Nemělo se

to stát. Nemělo se to stát zrovna tobě. A jestli ti někdo tvrdí, že je všechno v pořádku, je to lhář.“

Tělem mi otřese další vzlyk. Tobias mě obejmě tak pevně, že skoro nemůžu dýchat, ale je mi to jedno. Můj důstojný pláč se změnil v ošklivý, zoufalý nářek. Z otevřených úst mi vycházejí skřeky, obličej se mi kroučí. Jako by se mi z hrdla dralo umírající zvíře. Jestli v tom budu pokračovat, roztrhá mě to na kusy, a možná to tak bude lepší. Možná bude lepší se zhroutit a necítit už žádnou tíhu.

Tobias dlouho nic neříká. Čeká, až se uklidním.

„Spi,“ řekne. „Všechny noční můry od tebe odeženu, jestli ještě přiletí.“

„Jak?“

„Holýma rukama, jak jinak.“

Jednou rukou ho obejmě kolem pasu a s nosem zabořeným do jeho ramene se zhluboka nadechnu. Voní potem a svěžím vzduchem a mátou z toho balzámu, kterým si občas maže namožené svaly. Voní bezpečím, jako sluncem zalité procházky v jabloňovém sadu a tiché snídání v jídelně. Chvilí před usnutím se mi téměř podaří zapomenout na válkou způsobené město i všechny konflikty, které si nás brzy najdou, pokud je my sami nevyhledáme dřív. Chvilí před usnutím zaslechnu jeho „Miluju tě, Tris“.

A možná bych mu to řekla taky, ale víčka už mám příliš těžká.

KAPITOLA 6

Když se ráno probudím, někde blízko bzučí holicí strojek. Tobias stojí před zrcadlem a naklání hlavu, aby si viděl na hranu čelisti.

Obejmu si pod příkrývkou kolena a sleduju ho.

„Dobré ráno,“ řekne. „Jak se spalo?“

„Dobře.“ Vstanu, a když zakloní hlavu, aby si oholil bradu, ze zadu jej obejmú a opřu se mu čelem o záda v místě, kde mu zpod lemu trička vybíhá vytetovaný symbol Neohroženosti.

Odloží strojek a dlaněmi mi překryje ruce. Nemluvíme. Poslouchám, jak dýchá, a on mě zvolna hladí po ruce. Holení počká.

„Měla bych se jít nachystat,“ prolomím po chvíli ticho. Nechce se mi od něj odcházet, ale mám službu v prádelně a nechci, aby o mně někdo říkal, že nedodržuju podmínky dohody.

„Dám ti něco na sebe,“ řekne.

Za pět minut už kráčím po chodbě v tričku, ve kterém jsem spala, a v šortkách, které si Tobias půjčil od místních. Když vejdu k sobě do pokoje, u mé postele stojí Peter.

Instinktivně zatnu všechny svaly v těle a přelétnu pohledem po místnosti ve snaze najít nějaký tupý předmět.

„Vypadni,“ vyzvu ho co nejpevnějším hlasem. Mám co dělat, aby se

mi neroztrásl. Bezděky si vybavím pohled v jeho očích, když mě škrtil nad propastí nebo když se mnou na základně Neohrožených praštil o zeď.

Obrátí se a podívá se na mě. Poslední dobou se na mě dívá bez dřívější zášťe – vypadá vyčerpaně, ramena drží svěšená a zraněná ruka mu ochable spočívá v závěsu. Ale mě neošálí.

„Co máš co dělat v mém pokoji?“

Přistoupí ke mně blíž. „Co máš co špehovat Marcuse? Viděl jsem, kam ses včera po snídani zdejchla.“

Probodnu ho očima. „Do toho ti nic není. Vystřel odsud.“

„Jsem tady, protože nevím, proč by měl ten harddisk být zrovna u tebe,“ vyjádří se konečně. „Na můj vkus jsi poslední dobou nějak moc labilní.“

„Já že jsem labilní?“ Zasměju se. „Směšný, že to říkáš zrovna ty.“

Peter sevře rty a mlčí.

Přimhouřím oči. „Proč ti na tom harddisku tak záleží?“

„Nejsem blbej. Víím, že je na něm víc než jenom data z té simulace.“

„Ne, vážně nejseš blbej, ledaže by jo,“ opáčím. „Myslíš si, že když jim ho dáš zpátky, tak zapomenou na tu tvou malou neuváženost a přivítají tě s otevřenou náručí?“

„Netoužím po jejich otevřený náručí,“ ohradí se a opět ke mně vykročí. „Kdyby mi šlo o tohle, tak bych ti na základně nepomohl.“

Zapíchnu mu ukazováček do hrudní kosti a zabořím nehet do kůže. „Pomohls mi, protožeš nechtěl, abych to do tebe znovu našila.“

„Nejsem zrádce jako tady někdo.“ Chytí mě za prst. „Ale nenechám sebou manipulovat, zvlášt ne Sečtělejma.“

Škubnu rukou zpátky a zkroutím ji, abych se mu vysmekla. Ruce mám zpoceně.

„Nečekám, že mě pochopíš.“ Otrů si dlaně o tričko a posunu se o pár centimetrů blíž ke komodě. „Jo, ty bys nechal svou rodinu s klidným svědomím postřílet, kdyby napadli vás, ale já nejsem jako ty.“

„Pozor na jazyk, Škrobe.“ Vykročí za mnou, ale podaří se mi vklouznout

mezi něj a prádelník. Nemám v úmyslu mu prozradit, kam jsem harddisk schovala, ale stejně tak mu k němu nehodlám nechat volný přístup.

Sklouzne pohledem ke komodě, nalevo ke zdi, kam jsem harddisk schovala. Svráštím čelo a pak si všimnu něčeho, čeho jsem si předtím nevšimla: obdélníkové vybouleniny v jedné z Peterových kapes.

„Dej mi ho!“ vyštěknu na něj. „Hned.“

„Nedám.“

„Dej mi ho, nebo tě zabiju, a volej si třeba ke všem svatejm!“

Ušklíbne se. „Kdybys tak věděla, jak jsi směšná, když někomu vyhrožuješ! Jako malá holka, která mě chce uškrtit švihadlem.“

Skočím po něm, ale couvne do chodby.

„Neříkej mi malá holka.“

„Budu ti říkat, jak chci.“

Zaútočím. Levou pěstí vedu úder do místa, kde předpokládám nejbolestivější zásah: do rány v prostřelené paži. Peter se ráně vyhne, ale místo toho, abych úder zopakovala, mu vši silou sevřu paži a zkroutím ji do strany. Peter zavřeští jak pavián. Využiju momentu, kdy je ochromený bolestí, a nemilosrdně ho kopnu do kolene. Sesune se k zemi.

Do chodby přiběhnou lidé v šedém, černém, červeném a žlutém oblečení. Peter ke mně přiskočí a vrazí mi pěstí do žaludku. Ohnu se v pase, ale bolest mě nezastaví – napůl zaskučím a zaječím a vrhnu se na něho. Loket držím vysoko u brady, abych mu ho mohla vrazit do obličeje.

Někdo z příchozích mě popadne za paže, částečně mě nadzvedne a odtrhne mě od Petera. V ráně na rameni mi tepe, ale všechno přehlušuje pulsuující příliv adrenalinu. Snažím se překonat odpor paží, které mě od Petera drží dál, a nevnímám udívené obličeje Mírumilovných a Odevzdaných ani ten Tobiasův. Nějaká žena poklekne k Peterovi a konejšivě na něj hovoří. Snažím se nevnímat, jak vyje bolestí, ani to, jak se mi žaludek svírá pocitem viny. Nenávidím ho. Všechno ostatní je mi jedno. Nenávidím ho.

„Tris, uklidni se!“ okřikne mě Tobias.

„Má ten harddisk!“ zaječím. „Ukradl mi ho! Má ho on!“

Tobias přejde k Peterovi, ženě u jeho hlavy nevěnuje nejmenší pozornost a šlápne Peterovi na žebra, aby ho udržel na místě. Pak mu sáhne do kapsy a vytáhne harddisk.

Před odchodem se k Peterovi ještě nakloní a – velmi tiše – mu řekne: „V úkrytu nebudem napořád, a tohle od tebe nebylo zrovna chytrý.“ Nato se obrátí ke mně a dodá: „A od tebe taky ne. Chceš, aby nás odsud všichni vyrazili?“

Zamračím se. Muž, který mi drží paže jako ve svěráku, mě začne táhnout po chodbě pryč. Pokusím se vykrotit z jeho sevření.

„Co to děláte? Pustte mě!“

„Porušila jsi podmínky naší mírové dohody,“ praví mírně. „Budeme postupovat podle dohodnutých pravidel.“

„Jen jdi,“ řekne Tobias. „Potřebuješ se zklidnit.“

Prohlédnu si tvář davu, který se tu mezitím shromáždil. Tobiase si nikdo nevšímá. Všechny oči hledí na mě. A tak se nechám dvěma zřízenci vyvést ven.

„Dávej pozor, kam šlapeš,“ řekne jeden z nich. „Podlaha tady není rovná.“

V hlavě mi buší, to znamená, že se už zklidňuju. Prošedivělý muž otevře jedny dveře nalevo. Na dveřích visí cedulka s nápisem ANTI-KONFLIKTNÍ MÍSTNOST.

„To má být nějaký time-out, nebo co?“ Svráštím čelo. To by na Mírúmilovně sedělo: poskytnout delikventům čas, aby z nich vyprchaly emoce, pak je naučit očištné dechové techniky nebo jak pozitivně myslet.

V místnosti je takové světlo, že musím přimhouřit oči. Na protější straně jsou velká okna s výhledem do sadu. Přesto místnost vypadá malá, možná proto, že strop je stejně jako stěny a podlaha obložený dřevem.

„Posaď se, prosím,“ vybědne mě starší muž a ukáže na stoličku uprostřed pokoje. Jako všechnen nábytek v Mírúmilovnosti je rovněž vyrobená z neopracovaného dřeva a působí robustně, jako by vyrůstala přímo ze země. Zůstanu stát.

„Je po všem,“ řeknu. „Už to neudělám. Ne tady.“

„Musíme dodržet protokol,“ ozve se mladší muž. „Prosím, sedni si, společně probereme, co se stalo. Pak budeš moct jít.“

Oba mají tak jemný hlas. Ne tlumený, jako mívají Odevzdání, kteří se vždy chovají obezřetně a snaží se pokud možno nikoho nerušit. Hebký, konejšivý, mírný – říkám si, jestli je to tady učí v rámci iniciace. Jak nejlépe mluvit, pohybovat se, usmívat se, jak propagovat mír.

Sedět se mi nechce, ale poslechnu. Posadím se na okraj stoličky, abych mohla pohotově vstát. Mladší muž se postaví přede mě. Za mými zády zavržou panty. Ohlédnu se – starší muž s něčím zápolí na kuchyňském pultu.

„Co to děláte?“

„Chystám čaj.“

„Tohle čaj nespraví.“

„A co tedy?“ zeptá se mladší muž. Obrátím pozornost zpátky k oknům. „Co to podle tebe spraví?“

„Když odsud Petera vyhodíte.“

„Mám pocit,“ namítne muž jemně, „že to tys ho napadla – a že ty jsi ho střelila do ruky.“

„Zasloužil si to.“ Tváře se mi opět rozhoří a ukazují, jak se mi zběsile rozbušilo srdce. „Pokusil se mě zabít. A někomu jinému – někomu jinému vypíchl oko... *příborovým* nožem. Je to parchant. Měla jsem *právo* ho –“

Krkem mi projede palčivá bolest. Muže přede mnou překryjí tmavé skvrny a přestanu mu vidět do tváře.

„Nezlob se, drahoušku,“ řekne. „Jenom postupujeme podle protokolu.“

Starší muž drží v ruce injekční stříkačku. Zbylo v ní několik kapek séra, které mi píchl. Jsou jasně zelené, jako tráva. Rychle zamrkám a mžitky se rozplynou. Svět se však přede mnou dál komíhá, jako bych se na něj dívala z houpacího křesla.

„Jak ti je?“ zeptá se mě mladší z mužů.

„Jsem...“ *Naštvaná*, chci říct. Naštvaná na Petera, na všechny tady. *Ale*

to není pravda, že? Usměju se. „Je mi dobře. Cítím se tak trochu jako pták ve vzduchu. Nebo na vodě. Jak se cítíte vy?“

„Závrať je vedlejší účinek séra. Bude lepší, když si dnes odpoledne odpočineš. A děkuji, cítím se dobře,“ odpoví muž. „Můžeš jít, jestli chceš.“

„Můžete mi říct, kde najdu Tobiase?“ zeptám se. Když si vybavím jeho tvář, vzedme se ve mně vlna citu a najednou netoužím po ničem jiném než jej políbit. „Chci říct Čtyřku. Je to fešák že? Vážně nevím, co na mně vidí. Nejsem zrovna milá, vidíte?“

„Ne, to nejsi,“ souhlasí muž. „Ale mohla bys být, kdyby ses snažila.“

„Děkuji vám. To je od vás hezké, že to říkáte.“

„Myslím, že ho najdeš v sadu,“ odpoví mi na otázku. „Viděl jsem, že tam po té potyčce zamířil.“

Trošku se zasměju. „Potyčka. Taková hloupost...“

A najednou mi připadá směšné uhdit někoho pěstí do těla. Je to jako ho pohladit, ale příliš tvrdě. Pohlazení je mnohem hezčí. Možná jsem měla Petera raději pohladit po ruce. Pak bychom se oba cítili lépe. Nebo lely by mě teď klouby.

Vstanu a zamířím ke dveřím. Musím se opřít o zeď, abych nespadla. Je pevná, nemusím se bát, že by povolila. Škobrtám po chodbě a hihňám se vlastní nešikovnosti. Jsem opět ta nemotorná malá holka. Máma se na mě často usmívala a říkala: „Dávej pozor, kam šlapeš, Beatrice. Ať si neublížíš.“

Vyjdu před budovu a zeleň na stromech mi připadá zelenější, jako bych ji cítila na jazyku. Možná že vím, jak chutná – jako tráva, kterou jsem si jako malá dala ze zvědavosti do pusy. Všechno se se mnou houpe tak, že na schodech málem spadnu. Když mě na chodidlech zalechtá tráva, nezadržitelně se rozesměju. Kráčím směrem k sadu.

„Čtyřko!“ zavolám. Proč volám nějakou číslici? Ach ano. Protože tak se jmenuje. „Čtyřko!“ zavolám znovu. „Kde jsi?“

„Tris?“ ozve se hlas ze stromů napravo ode mě. Jako by ke mně promlouval sám strom. Zahihňám se, jakýpak strom, to je jen Tobias, který se krčí pod větví.

Rozběhnu se k němu, ale půda mi uhne pod nohama, divže nespadnu. Jeho ruka mě chytí v pase a ustálí mě. Tobiasův dotek vyšle do mého těla elektrický impuls a všechno se ve mně rozhoří, jako by mě zapálil. Přistoupím k němu, celým tělem se k němu přitisknu a zakloním hlavu, abych jej políbila.

„Co ti tam –“ začne, ale umlčím jej svými rty. Polibek trvá jen krátce, hlasitě vzdychnu.

„To nebylo uspokojivé,“ namítnu. „Teda bylo, ale...“

Stoupnu si na špičky a chci ho znovu políbit, ale Tobias mi přiloží prst na rty a zadrží mě.

„Tris,“ řekne. „Co s tebou udělali? Chováš se jako blázen.“

„Taky bys mi někdy mohl říct něco hezkýho,“ zablábolím. „Jenom mi trošku vylepšili náladu, to je všechno. A teď už bych tě vážně ráda políbila, takže kdyby ses laskavě trochu *uvolnil* –“

„Na líbání zapomeň. Musím zjistit, čím tě opili.“

Nejdřív na protest našpulím rty, ale pak mi do sebe všechno zapadne a zazubím se.

„Proto se ti líbím!“ zažvatlám. „Protože ty taky nejsi vždycky jako med! Teď už mi to dává smysl.“

„Pojď,“ řekne. „Půjdeme se podívat za Johannou.“

„Taky tě mám ráda.“

„No bezva,“ odpoví monotónně. „Pojď přece. Bože můj, tak nic. Ponesu tě.“

Jednou rukou mě chytí pod koleny, druhou mi podloží záda a zvedne mě do náruče. Oběma rukama ho obejmu kolem krku a na tvář mu vtisknu polibek. Potom zjistím, že je to moc příjemný pocit, kopat nohama ve vzduchu, a tak s nimi po cestě za Johannou vehementně máchám.

Když dojdeme do její kanceláře, najdeme ji sedět za stolem plným papírů. Okusuje gumu na tužce. Vzhledne k nám a překvapením se jí mírně pootevrou ústa. Přes levou polovinu obličeje jí splývají vlasy.

„Tu jizvu byste takhle schovávat neměla,“ řeknu na úvod. „Sluší vám to daleko víc, když máte vlasy sčesaný dozadu.“

Tobias mě se žuchnutím postaví na zem. Z tvrdého dopadu mě zabolí v rameni, ale líbí se mi, jaký zvuk mé nohy při kontaktu s podlahou vydaly. Zasměju se, ale Tobias ani Johanna se ke mně nepřipojí. Zvláštní.

„Co jste s ní provedli?“ zeptá se Tobias. „Co jste jí to sakra dali?“

„Já...“ Johanna se na mě zamračí. „Asi jí toho dali moc. Je drobná a asi nevzali v úvahu její váhu a výšku.“

„Čeho jí asi dali moc?“ dožaduje se Tobias odpovědi.

„Máš hezkej hlas,“ řeknu.

„Tris,“ osloví mě, „buď prosím tě zticha.“

„Uklidňujícího séra,“ vysvětlí Johanna. „V malých dávkách má mírné tišící účinky a zlepšuje náladu. Jediným vedlejším účinkem je slabá závrať. Podáváme ho členům naší komunity, kteří narušují kázeň.“

Tobias si odfrkne. „Nejsem idiot. *Každý* z vás s tím má problémy, protože jste jenom lidi. Myslím, že to lijete přímo do nádrží s vodou.“

Johanna několik vteřin mlčí. Založí si ruce před tělem.

„To pochopitelně není pravda, jinak by k tomuhle konfliktu vůbec nedošlo,“ vyjádří se konečně. „Všechna usnesení děláme společně, jako frakce. Kdybych to sérum mohla dát všem ve městě, udělala bych to. Kdybych to udělala, nemusel bys nic z toho tady řešit.“

„Ach, jistě,“ opáčí Tobias. „Zdrogovat celou populaci by náš problém určitě vyřešilo. Bezzvadnej plán.“

„Sarkasmus není pěkná vlastnost, Čtyřko,“ namítne Johanna jemně. „Poslouchej, mrzí mě, že toho Tris dali moc. Vážně mě to mrzí. Na druhou stranu, porušila podmínky naší dohody a obávám se, že tady nebudete moc dlouho zůstat. Roztržku mezi ní a tím chlapcem – Peterem – nemůžeme přejít bez povšimnutí.“

„Bez obav,“ řekne Tobias. „Zmizíme odsud, jak nejrychleji to půjde.“

„Výborně,“ odpoví Johanna a pousměje se. „Mír mezi námi a Neohrožeností může existovat jen tehdy, když se od vás budeme držet dál.“

„To mluví samo za sebe.“

„Promiň?“ zarazí se Johanna. „Co tím naznačuješ?“

„Tím naznačuju,“ odpoví Tobias přes zaťaté zuby, „že jste nás pod zá-
minkou *neutrality* – jako by něco takového bylo možný! – nechali na roz-
kaz Sečtělosti pochcípát.“

Johanna si tiše povzdechne a podívá se z okna. Je z něj výhled na malý
dvůr obrostlý vinnou révou. Její úponky se plazí v rozích okna, jako by si
chtěly poslechnout, o čem si kdo povídá.

„Něco takového by Sečtělost neudělala,“ ozvu se. „To je *podlý*.“

„Zůstali jsme neutrální, abychom udrželi mír –“ spustí Johanna.

„Mír.“ Tobias po ní to slovo téměř plivne. „Ano, nepochybují o tom,
že všude zavládne neskonalej mír, až budem všichni mrtví nebo až posluš-
ně sklopíme hlavy, protože si nebudem chtít nechat vymýt mozek nebo
prožít zbytek života v podělaný simulaci.“

Johanna zkrví obličej. Napodobím ji, abych zjistila, jaké to je. Není to
ani trochu příjemné. Nechápu, proč se z vlastní vůle takhle šklebí.

„Já o tom nerozhodla,“ řekne pomalu. „Kdyby to bývalo v mé moci,
bavili bychom se teď o něčem jiném.“

„Takže s tím nesouhlasíte?“

„Říkám jenom to,“ odvětví Johanna, „že veřejně nesouhlasit se svou
frakcí mi nepřísluší, ale co si myslím, je moje věc.“

„Tris a já za dva dny odejdeme,“ řekne Tobias. „Doufám, že do té doby
tady budem v bezpečí.“

„Naše rozhodnutí mají svoji váhu. A co Peter?“

„To si s ním vyřešte sami. S náma rozhodně nepůjde.“

Tobias mě vezme za ruku. Jeho dotek je mi příjemný, ačkoli jeho kůže
není hladká ani hebká. Omluvně se na Johannu usměju, ale jejím výrazem
to nepohne. „Čtyřko,“ ozve se ještě, „jestli nechcete, aby vás naše sérum...
ovlivnilo, nejzte tady chleba.“

Tobias jí přes rameno poděkuje, ale to už vycházíme z budovy ven.
Beru schody po dvou.

KAPITOLA 7

Po pěti hodinách účinky séra vyprchají. Právě zapadá slunce. Na zbytek dne mě Tobias zavřel do pokoje a chodí mě každou hodinu kontrolovat. Když přijde tentokrát, sedím na posteli a koukám do zdi.

„Díkybohu,“ hlesne a přitiskne čelo na dveře. „Už jsem se bál, že to bude účinkovat napořád a budu tě tady muset nechat... číchat ke kytkám, nebo na cos až doteď myslela.“

„Já je zabiju,“ řeknu. „*Zabiju.*“

„Nech to plavat. Stejně odsud mizíme,“ namítne Tobias a zavře za sebou. Vytáhne z kapsy harddisk. „Říkal jsem si, že bysme ho mohli schovat tady za komodu.“

„Tam jsem ho schovala předtím.“

„Jo, právě proto ho tady Peter nebude hledat.“ Tobias odsune jednou rukou prádelník od stěny a druhou vloží do škvíry harddisk.

„Jak to, že jsem vůči tomu séru nezůstala imunní?“ zeptám se. „Jestli je můj mozek dost abnormální na to, aby odolal simulačnímu séru, proč nezvládl tohle?“

„Nevím,“ řekne Tobias. Přisedne si ke mně na postel, matrace se viditelně prohne. „Možná že abys zůstala vůči séru imunní, musela bys nejdřív *chtít.*“

„Ale já jsem *chtěla*,“ namítnu otráveně, ale nepříliš přesvědčivě. Vážně jsem chtěla? Nebo to bylo lákavé, zapomenout na několik hodin na strach, na bolest, na všechno?

„Lidi prostě někdy chtějí být šťastní,“ řekne Tobias a obejmě mě kolem ramen, „i když to není skutečný.“

Má pravdu. Pokoj, který mezi námi zavládl, se neobjevil proto, že jsme spolu o něčem mluvili – o Willovi, o mých rodičích, o tom, že jsem mu málem vpálila do čela kulku, o Marcusovi. Nemám odvahu vyrukovat teď s pravdou, protože mám pocit, že bez jeho opory se neobejdu.

„Možná máš pravdu,“ odpovím tiše.

„Ty se mnou *souhlasíš*?“ zeptá se a v předstíraném úžasu mu poklesne brada. „To sérum možná není úplně k zahoení...“

Vší silou do něj strčím. „Odvolej to. *Ted' hned* to odvolej!“

„Dobře, dobře!“ Zvedne ruce nad hlavu. „To víš, nejsem vždycky jako med. Proto se mi tak líbíš –“

„Ven!“ zaječím a ukážu na dveře.

Tobias mě se smíchem políbí na tvář a odejde.

+++

Ten večer je pro mě potyčka s Peterem ještě natolik živá, že se rozhodnu nejit na večeři. Raději zahálím na jabloni na vzdáleném konci sadu a trhám zralá jablka. Vylezu nejvýše, co mi odvaha dovolí. Bolí mě svaly. Zjistila jsem, že sotva zůstanu chvíli nečinně sedět, zármutek si ke mně najde cestu, a tak se pořád něčím zaměstnávám.

Stojím na větvi a právě si lemem trička utírám čelo, když vtom něco uslyším. Nejdřív jen slabě, protože cikády svým křikem všechno přehlušují. Zaposlouchám se a po chvíli ten zvuk rozpoznám: auta.

Mírumilovnost vlastní asi desítku nákladních vozů, kterými převáží zásoby, ale ty používá pouze o víkendu. Zabrní mě v týle. Jestli ta auta nepatří Mírumilovným, musejí to být Sečtělí. Ale zatím nemám jistotu.

Oběma rukama se chytím větve nad hlavou, ale nahoru se vytáhnu jen levačkou. Překvapuje mě, že to pořád dokážu. Zůstanu příkrčená mezi větvemi a s hlavou vraženou mezi listím. Přesunu váhu na druhou nohu, na zem popadá několik jablek. Jabloně nebývají vysoké – moc daleko stejně nedohlédnu.

Nejbližší větve mi poslouží jako stupínky. Rukama se chytám, čeho se dá, a prodírám se zeleným bludištěm vzhůru. Vzpomenu si, jak jsem lezla na ruské kolo, jak se mi třepaly svaly, jak se mi chvěly ruce. Teď jsem zraněná, ale silnější, a lézt po stromě je jednodušší.

Větve jsou stále tenčí, slabší. Olíznu si rty a vyhlédnu si další. Musím vyšplhat co nejvýše, ale větev, na kterou si dělám zálsusk, je krátká a už od pohledu pružná. Jednou nohou si na ni stoupnu, abych vyzkoušela, jestli mě udrží. Ohne se, ale nepovolí. Začnu se k ní přitahovat a chystám se na ni postavit i druhou nohou, když vtom pode mnou větev praskne.

Padám. Zalapám po dechu a na poslední chvíli se zachytím kmene. Stačí. Výš už nelezu. Postavím se na špičky a zamžourám směrem, odkud jsem zvuk zaslechla.

Nejdřív nevidím nic než zemědělskou půdu, pás pusté země, oplocevní a za ním pole a začátek zastavěného území. Pak si všimnu, že se k bráně blíží několik teček – občas se na slunci stříbřitě zalesknou. Auta s černými střechami – solárními panely, což znamená jediné. Sečtělost.

Tiše hvízdnu. Svou myšlenku dál nerozvíjím. Sešplhávám po větvích tak překotně, až se z nich odlupuje kůra. Sotva stojím nohama na zemi, rozběhnu se.

Počítám řady stromů, které mímám. *Sedm, osm*. Větve jsou čím dál nižší, ale ještě se nemusím shýbat. *Devět, deset*. Zrychlím a pravou paží si přitisknu k hrudníku. S každým krokem mi zaškube v prostřeleném rameni. *Jedenáct, dvanáct*.

U třinácté řady odbočím doprava. Stromy jsou tady blíže u sebe. Jejich koruny prorůstají jedna do druhé a vytváří loubí z větviček, listí a jablek.

Z nedostatku kyslíku mě píchá na prsou, ale už jsem skoro na kon-